

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 476: Một Niệm Tương Ứng, Nghĩa Là Một Niệm Ấy Tương Ứng Với Tâm Thanh Tịnh Của Tự Tánh. Nghĩa Của Tương Ứng Chính Là Chứng. Một Niệm Tương Ứng Của Tịnh Tông, Là Chỉ Cho Sự Tương Ứng Với Tâm, Nguyện, Giải, Hành Của Phật A Di Đà. Cầu Sinh Tịnh Độ Như Vậy, Quyết Định Được Vãng Sinh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 041)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Một niệm tương ứng, nghĩa là một niệm ấy tương ứng với tâm thanh tịnh của tự tánh. Nghĩa của tương ứng chính là chứng. Một niệm tương ứng của Tịnh tông, là chỉ cho sự tương ứng với tâm, nguyện, giải, hành của Phật A Di Đà. Cầu sinh Tịnh độ như vậy, quyết định được vãng sinh.】

Trong đây nói đến hai ý nghĩa. Ý nghĩa trước là ý nghĩa của kinh giáo Đại thừa nói chung, là tương ứng với tâm thanh tịnh, tương ứng với tự tánh; điều này rất khó, sự tương ứng này chính là chứng. Ở Tiểu thừa thì đó là Tứ quả Tứ hướng, ở Đại thừa là năm mươi một giai vị, đây gọi là tương ứng, điều này rất khó! Ví như bắt buộc phải đoạn sạch tám mươi tám phẩm Kiến hoặc trong Ba cõi, thì mới có thể chứng được quả Tu-đà-hoàn của Tiểu thừa, như vậy là tương ứng rồi, tương ứng tức là chứng quả. Phá một phẩm Vô minh, chứng một phần tự tánh, pháp thân chính là tự tánh, tương ứng với Sơ Trụ của Viên giáo Đại thừa, chứng quả vị Sơ Trụ. Điều này vô cùng khó; đừng nói chỉ là Đại thừa, ngay cả Tu-đà-hoàn của Tiểu thừa thì đời này chúng ta cũng không làm được, đây là nói lời chân thật, không làm được! May thay có pháp môn thứ hai, đó là niệm Phật đới nghiệp vãng sinh, may mắn là có pháp môn này. Đới nghiệp là gì? Là không đoạn phiền não, dẫu một phẩm phiền não cũng chưa đoạn, mà vẫn có thể thành tựu. Tuy không đoạn, nhưng phải phục (đề phục) phiền não; phục thì dễ hơn đoạn rất nhiều. Chúng ta chỉ cần có lý trí, dùng lý trí khắc phục cảm tình, đây chính là phục phiền não. Dùng cái dục vọng lớn lao để đè bẹp những dục vọng nhỏ bé, đây cũng là phục phiền não. Dục vọng lớn lao là gì? Là thế

giới Tây Phương Cực Lạc quá thù thắng, đến được nơi đó sẽ được đại tự tại. Nơi thế gian này có gì đáng để hiềm lạ đâu, dẫu làm Thiên vương tôi cũng chẳng màng; dùng cái khát khao lớn lao ấy để bỏ đi những ham muốn nhỏ nhoi, cũng giống như kiếm tiền, kiếm được món tiền lớn rồi thì mấy đồng tiền lẻ liền bỏ qua chẳng cần nữa; phương pháp này có thể giúp vãng sinh, thật sự bất khả tư nghị! Nhất tâm nhất ý chuyên cầu sinh thế giới Tây Phương Cực Lạc; quý vị thử nghĩ xem, sinh sống ở cõi này khổ biết bao, đừng nói là người không có tiền, chúng ta nhìn thấy cuộc sống bần hàn, nhìn thấy những người lao động cực nhọc; mà người có tiền cũng rất khổ, thấy đều là khổ.

Tỉ mỉ quan sát thế gian này, thật chẳng có ý nghĩa gì cả! Tôi sống đến bảy mươi tuổi, đã chứng kiến sự hưng vong của một triều đại đi trước, nhìn thấy họ dường như oanh liệt, nhưng cẩn thận quan sát lại thì chỉ là một hồi không, một giấc mộng; Phật pháp nói chẳng sai chút nào: “Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân” (Muôn việc đều chẳng thể mang theo, chỉ có nghiệp là theo mình), chỉ là tạo nghiệp mà thôi, họ có được cái gì đâu? Chẳng được cái gì cả. Phật trên bộ kinh này đã bảo chúng ta: “Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh” (Tất cả pháp hữu vi, như mộng ảo bọt bóng); đây là sự thật, một chút cũng chẳng sai. Nhân sinh chỉ là một giấc mộng, mọi thứ đều là giả, chẳng có thứ nào quý vị có thể mang đi được, chẳng có thứ nào quý vị có thể đạt được; vạn pháp vô thường, đang biến hóa trong từng sát-na. Nghĩ đến những điều này, vạn niệm đều nguội lạnh như tro tàn, thì còn có gì mà không buông xuống được cơ chứ? Trong quá khứ chính vì không buông xuống được, nên đời đời kiếp kiếp tu hành mới rơi vào nông nổi này; đời này nếu lại không chịu buông xuống, thì cơ duyên tuyệt hảo lớn lao này lại bị bỏ lỡ mất rồi. Gặp được pháp môn Tịnh độ thù thắng đến thế, lý luận cũng đã nắm rõ rồi, phương pháp cũng đã hiểu thấu rồi, lại nhìn thấy điem lạnh của biết bao nhiêu người vãng sinh; đối với chúng ta mà nói, họ chính là đang thị hiện “tác chứng chuyên”, họ đến để làm chứng minh cho chúng ta, là thật chứ không phải giả. Chúng ta lại còn không muốn về Tây Phương, lại còn cam tâm tình nguyện lẫn lẩn trong vòng luân hồi này, thì quả thật là quá ngu si, quả thật là quá ngốc nghếch! Thật sự thấy rõ, thật sự hiểu thấu rồi, thì không làm chuyện ngốc nghếch đó nữa, mà triệt để buông xả.

Một niệm tương ưng mà chúng ta nói ở đây, chính là tương ưng với tâm, nguyện, giải, hành của Phật A Di Đà; tâm, nguyện, giải, hành thấy đều nằm trong kinh Vô Lượng Thọ. Thời khóa tụng niệm sớm tối mà tôi ấn định cho đại

chúng, thời khóa sáng là tụng Phẩm thứ sáu - Bốn mươi tám đại nguyện, mục đích để làm gì? Tâm và nguyện của chúng ta, cần phải tương ưng với Phật A Di Đà; thứ chúng ta tụng chẳng phải là bốn mươi tám nguyện của Phật A Di Đà, mà là bốn mươi tám nguyện của chính mình; mượn đại nguyện của Phật A Di Đà, để khiến cho bản thân chúng ta cũng phát khởi lên được cái nguyện này, nguyện phát ra giống hệt như Phật A Di Đà, thì tâm và nguyện của chúng ta sẽ đồng nhất với Ngài. Thời khóa tối tụng từ Phẩm thứ 32 đến Phẩm thứ 37, mục đích là để giải và hành đồng nhất; nhận thức của chúng ta đối với thế giới Ta Bà, cũng như cách chúng ta sinh sống trong thế giới Ta Bà ra sao, thấy đều phải tu hành y theo lời Phật răn dạy, đó chính là giải hành tương ưng. Dụng công như vậy, thì làm gì có đạo lý không vãng sinh cơ chứ? Quyết định được vãng sinh.